

Arrest

nr. 336 398 van 20 november 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. HUYBRECHTS
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 20 juni 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 12 juni 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat M. HUYBRECHTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 juni 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

Mevrouw beweert onderdane te zijn van Roemenië, maar legt geen documenten voor. Wanneer zij bewijzen bijbrengt dat zij onderdane van Roemenië is, zal zij enkel het Belgische grondgebied moeten verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Mevr. C. (...) heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot wanbedrijf, bendevorming-deelname en gewone diefstal. Feiten waarvoor zij op 11.06.2025 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 1 jaar en 5 maanden behalve de voorhechtenis.

Uit het aanhoudingsmandaat blijken ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van betrokkene, gelet op onder meer de vaststellingen van de verbalisanten, camerabeelden van de winkels, ANPR-onderzoek, de aangetroffen gestolen goederen in het voertuig van betrokkene, de verklaring van L. (...) die de feiten betekent en (deels) haar eigen verklaring. Er zijn ernstige aanwijzingen dat betrokkene samen met drie kompanen betrokken was bij winkeldiefstallen waarbij de modus operandi er telkens in bestaat dat één van hen de winkel betreedt met een winkelkar en deze vollaadt, terwijl anderen zich vervolgens naar de poortjes van de ingang van de winkel begeven zodat deze opengaan en de persoon in de winkel via deze ingang de winkel kan verlaten met een volle winkelkar.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Op 07.02.2025 vulde mevrouw C. (...) haar vragenlijst in het kader van het "hoorrecht" in. Ze verklaarde sinds 6 maanden in België te verblijven. Ze verklaarde via Hongarije, Oostenrijk naar België te zijn gereisd. Ze kwam naar België om documenten te verkrijgen om haar ziek kind van 1,5 jaar oud naar België te kunnen brengen voor een behandeling.

Ze verklaarde geen minderjarige kinderen te hebben in België. Mevrouw verklaarde een duurzame relatie te hebben met een Roemeense onderdaan. Ze geeft aan dat hij op een adres woont te Roemenië. Het is dus aannemelijk dat zij geen duurzame relatie onderhoudt op het Belgische grondgebied.

Wel zou ze familie hebben in België. Mevrouw deelt een naam en een adres. Het is onduidelijk wat de graad van verwantschap is. Hoe dan ook, artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn familielid. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar familielid.

Mevrouw wenst zich bij dit familielid te domicilieren. Het hebben van een adres geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Mevrouw wil haar kind van 1,5 jaar oud naar België halen om hem hier te laten behandelen voor een ziekte die in Roemenië niet behandeld kan worden. Het is onduidelijk wie haar kind is en waar/bij wie het kind momenteel verblijft. Mevrouw brengt echter geen documenten bij die deze verklaring bewijzen. Mevrouw beweert op het moment van het invullen van haar vragenlijst "hoorrecht" reeds een halfjaar in België te verblijven. Maar uit niets blijkt dat zij getracht heeft haar verblijfssituatie (of die van haar minderjarig kind) in regel te stellen. Ook bevat het administratief dossier van betrokkene geen verdere informatie over het kind. Deze beslissing belemmert niet dat mevrouw namens haar minderjarig kind een procedure start op basis van zijn/haar medische problematieken. Mevrouw dient uiteraard haar verklaringen te bewijzen.

Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378).

Zij verklaarde geen medische problemen te hebben die haar belemmeren om te reizen en/of terug te keren naar Roemenië.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Roemenië een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 31.01.2025 in België (datum aanhouding). Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Uit het aanhoudingsmandaat blijken ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van betrokkene, gelet op onder meer de vaststellingen van de verbalisanten, camerabeelden van de winkels, ANPR-onderzoek, de aangetroffen gestolen goederen in het voertuig van betrokkene, de verklaring van L. (...) die de feiten betekent en (deels) haar eigen verklaring. Er zijn ernstige aanwijzingen dat betrokkene samen met drie kompanen betrokken was bij winkeldiefstallen waarbij de modus operandi er telkens in bestaat dat één van hen de winkel betreedt met een winkelkar en deze vollaadt, terwijl anderen zich vervolgens naar de poortjes van de ingang van de winkel begeven zodat deze opengaan en de persoon in de winkel via deze ingang de winkel kan verlaten met een volle winkelkar.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

1.2. Op 12 juni 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Mevrouw beweert onderdane te zijn van Roemenië maar is niet in het bezit van documenten. Wanneer zij bewijzen bijbrengt zal dit inreisverbod zich enkel beperken tot België.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, teruggedrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.06.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Mevr. C. (...) heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot wanbedrijf; bendevorming-deelname en gewone diefstal. Feiten waarvoor zij op 11.06.2025 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 1 jaar en 5 maanden behalve de voorhechtenis.

Uit het aanhoudingsmandaat blijken ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van betrokkene, gelet op onder meer de vaststellingen van de verbalisanten, camerabeelden van de winkels, ANPR-onderzoek, de aangetroffen gestolen goederen in het voertuig van betrokkene, de verklaring van L. (...) die de feiten betekent en (deels) haar eigen verklaring. Er zijn ernstige aanwijzingen dat betrokkene samen met drie kompanen betrokken was bij winkeldiefstallen waarbij de modus operandi er telkens in bestaat dat één van hen de winkel betreedt met een winkelkar en deze vollaadt, terwijl anderen zich vervolgens naar de poortjes van de ingang van de winkel begeven zodat deze opengaan en de persoon in de winkel via deze ingang de winkel kan verlaten met een volle winkelkar.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Op 07.02.2025 vulde mevrouw C. (...) haar vragenlijst in het kader van het "hoorrecht" in. Ze verklaarde sinds 6 maanden in België te verblijven. Ze verklaarde via Hongarije, Oostenrijk naar België te zijn gereisd. Ze kwam naar België om documenten te verkrijgen om haar ziek kind van 1,5 jaar oud naar België te kunnen brengen voor een behandeling.

Ze verklaarde geen minderjarige kinderen te hebben in België. Mevrouw verklaarde een duurzame relatie te hebben met een Roemeense onderdaan. Ze geeft aan dat hij op een adres woont te Roemenië. Het is dus aannemelijk dat zij geen duurzame relatie onderhoudt op het Belgische grondgebied.

Wel zou ze familie hebben in België. Mevrouw deelt een naam en een adres. Het is onduidelijk wat de graad van verwantschap is. Hoe dan ook, artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn familielid. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar familielid.

Mevrouw wenst zich bij dit familielid te domicilieren. Het hebben van een adres geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Mevrouw wil haar kind van 1,5 jaar oud naar België halen om hem hier te laten behandelen voor een ziekte die in Roemenië niet behandeld kan worden. Het is onduidelijk wie haar kind is en waar/bij wie het kind momenteel verblijft. Mevrouw brengt echter geen documenten bij die deze verklaring bewijzen. Mevrouw beweert op het moment van het invullen van haar vragenlijst "hoorrecht" reeds een halfjaar in België te verblijven. Maar uit niets blijkt dat zij getracht heeft haar verblijfssituatie (of die van haar minderjarig kind) in regel te stellen. Ook bevat het administratief dossier van betrokkene geen verdere informatie over het kind. Deze beslissing belemmert niet dat mevrouw namens haar minderjarig kind een procedure start op basis van zijn/haar medische problematieken. Mevrouw dient uiteraard haar verklaringen te bewijzen.

Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378).

Zij verklaarde geen medische problemen te hebben die haar belemmeren om te reizen en/of terug te keren naar Roemenië.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Roemenië een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het motiveringsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Uit het besluit vloeit nog voort dat de verzoekende partij het rechtszekerheidsbeginsel geschonden acht.

In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel, van het motiveringsbeginsel en van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Uit het besluit vloeit nog voort dat de verzoekende partij het rechtszekerheidsbeginsel geschonden acht.

De verzoekende partij licht haar eerste en tweede middel toe als volgt:

“Verzoekster kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat de beslissing van de Minister van Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3 en 8 van het EVRM geschonden worden indien verzoekster dient terug te keren naar Roemenië.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verzoekster is EU-onderdaan. Zij trachtte haar verblijf in België in orde te brengen. Haar identiteitskaart werd echter gestolen waardoor zij niet het nodige kon doen. Zij heeft zich tot de ambassade van haar land van herkomst gewend, doch mocht niet tijdig een identiteitskaart bekomen. Verzoekster heeft verklaard dat zij een relatie heeft met de heer L., P. (...). De heer L. (...) verblijft legaal in België en is eveneens EU-onderdaan. Hij heeft een eigen onderneming in aannemingswerken. Verzoekster wenst haar relatie met de heer L. (...) te bestendigen en wenst met hem te huwen. Verzoekster heeft een kind in Roemenië. Het kind is ernstig ziek en heeft medische zorgen nodig. Het kind kan in Roemenië niet behandeld worden. Verzoekster wenst dan ook dat het kind bij haar en de heer L. (...) komt wonen zodat het hier de medische zorgen kan bekomen, Verzoekster meent dat met dit alles geen rekening werd gehouden.

Dit getuigt van een onzorgvuldig bestuur waarbij geen rekening wordt gehouden met alle gevaarsfactoren in het land van herkomst en de elementen en het geheel van elementen in dit dossier. Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoekster zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

“Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.”

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Eerst en vooral kan verzoekster geenszins terugkeren. Zij heeft geen enkel onderkomen in Roemenië. Zij verblijft thans bij haar partner in S. (...). Haar partner heeft een eigen onderneming in aannemingswerken en is dan ook niet in de mogelijkheid om zomaar met haar terug te reizen naar Roemenië om aldaar hun relatie verder te zetten. Verzoekster mocht ook een inreisverbod ontvangen waardoor zij de komende jaren ook niet terug zou kunnen keren naar België om tijd door te brengen met haar partner. Dat dit dan ook niet redelijk is en tevens artikel 8 EVRM schendt.

Het is zeer onredelijk om het gezinsleven van verzoekster naast zich neer te leggen. Het spreekt voor zich dat de redelijkheid (en tevens artikel 8 EVRM) vereist dat verzoekster in nabijheid van haar gezin kan blijven en haar partner kan bijstaan.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Men houdt evenmin rekening met de actuele toestand in Roemenië en de risico's dat verzoekster loopt bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. Zij heeft er geen toekomst en kan niet terugkeren wegens een ernstige schending van artikel 3 EVRM.

Hieruit volgt dat deze beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht ernstig geschonden wordt. De motivering is niet pertinent en kan de beslissing niet rechtvaardigen, noch in rechte dragen.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Er wordt niets onderzocht i.v.m. artikel 3 van het EVRM. Er wordt hieromtrent enkel gemotiveerd als volgt: "(...)"

Verwerende partij is zeer kort van stof wat betreft de schending van artikel 3 EVRM. Men heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar de actuele situatie in Roemenië en de mogelijkheid op mensonterende behandelingen en het gevaar van ernstige mensenrechtenschendingen.

Dat deze beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan afdoende motivering, de beslissing niet kan rechtvaardigen en dat ze verder absoluut niet pertinent is. Men heeft geen enkel belangrijk element in aanmerking genomen bij de beoordeling van het dossier van verzoekster. Er wordt niet de minste belangenafweging gemaakt.

Verzoekster en partner wensen nog steeds hun relatie te bestendigen. Zij wonen immers samen en wensen samen een gezin te stichten. De partner van verzoekster wenst ook mee te zorgen voor het kind van verzoekster. Het kind verblijft momenteel nog in Roemenië bij een familielid, doch het kind is ernstig ziek. Zij heeft dringend een behandeling nodig, doch de behandeling is niet voorhanden in het land van herkomst. Zij wenst dan ook dat het kind in België de nodige medische zorgen krijgt.

Verzoekster kan enkel vaststellen dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de werkelijke situatie van verzoekster!

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending van de hoorplicht

Daarnaast werd verzoekster niet grondig gehoord over haar sociale situatie in België, alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekster in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoekster wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoekster vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekster de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RvV 202254).

Het niet voldoende horen van verzoekster heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoekster en zijn gezinsleven.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoekster.

III.2. Schending van artikel 3 EVRM

Indien verzoekster terug dient te keren naar Roemenië, zal artikel 3 EVRM geschonden worden.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "(...)"

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Zij werd daardoor genoodzaakt zijn land van herkomst te verlaten gezien zij daar geen toekomst meer had. Zij verbleef op de straat en had geen eigen woning noch een tewerkstelling. Zij werd niet geholpen en leefde op straat. Zij kan bovendien niet bij het familielid intrekken die reeds instaat voor de zorg van haar dochter. Er is niet voldoende ruimte.

Men heeft geen onderzoek gedaan naar de actuele situatie van verzoekster. Er werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Hierdoor dringt een onderzoek naar zijn land van herkomst zich op.

Dat men een actueel onderzoek diende te voeren naar de situatie in het land van herkomst en dat men deze elementen wel degelijk in overweging had moeten nemen.

Dat de beslissing wel degelijk een schending inhoudt van artikel 3 EVRM!

III.3. Schending van artikel 8 EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner. Zij wonen reeds enige tijd en effectief samen. Verwerende partij is hiervan op de hoogte gelet verzoekster dit gemeld heeft.

In dit dossier wordt geen enkele belangenafweging gemaakt hoewel de fair — balance toets onontbeerlijk is bij het nemen van een beslissing om het grondgebied te verlaten. Men dient een afweging te maken tussen de belangen van de vreemdeling en die van de overheid bij het nemen van een uitwijzingsbeslissing. Indien men vaststelt dat de voordelen voor de overheid gering zijn ten opzichte van het voordeel voor de vreemdeling, dan dient men zich te onthouden van het nemen van een beslissing om het grondgebied te verlaten.

Ook een toetsing aan de mensenrechten zoals vastgelegd in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is onontbeerlijk in onderhavig dossier. Met name artikel 8 EVRM dient grondig te worden onderzocht om na te gaan of deze bepaling niet geschonden wordt!

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende: (...)

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu dient te worden opgemerkt dat verwerende partij heeft nagelaten de stabiele en duurzame relatie die tussen verzoekster en haar partner bestaat te onderzoeken en hieraan het nodige belang te hechten. Het staat ontegensprekelijk vast dat verzoekster samen met zijn partner een gezin vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoekster heeft gemeld dat zij een partner heeft waarmee zij samenwoont. In de beslissing wordt melding gemaakt als zou verzoekster samenwonen met een familielid waarmee geen nauwe banden zouden bestaan, Verzoekster woont wel degelijk samen met haar partner. Zij wensen ook een gezin te stichten. Verzoekster raakte zwanger doch begin februari verloor zij het kindje na 12 weken zwangerschap.

Het essentiële bestanddeel van het gezinsleven, is het recht om samen te wonen zodat familierelaties zich normaal kunnen ontwikkelen en zodat familieleden in elkaars gezelschap kunnen leven.

Bijgevolg is de vraag of er wel of geen "gezinsleven" bestaat in wezen een vraag die feitelijk afhankelijk is van het werkelijke bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Men dient daarom de facto familiebanden te bekijken conform de rechtspraak van het EHRM. Volgende feitelijke elementen vormen bij die beoordeling belangrijke toetsstenen:

- Wonen de betrokkenen samen? Zelfs bij ontstentenis van enige wettelijke erkenning van het gezinsleven;
- De lengte van de relatie;

Uit de bestreden beslissing kan enkel worden afgeleid dat met geen van de belangrijke toetsstenen van artikel 8 EVRM rekening werd gehouden alvorens een beslissing te nemen. De genomen beslissing schendt manifest artikel 8 van het EVRM!

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen, maar dat dit in onderhavig dossier geenszins gebeurd is.

Dat de partner van verzoekster een goed inkomen heeft en goed voor haar kan zorgen. De partner van verzoekster heeft een eigen onderneming in aannemingswerken. Verzoekster krijgt ook de mogelijkheid aangeboden dat wanneer zij legaal verblijf zou krijgen in België, een tewerkstelling kan krijgen binnen de onderneming van haar partner.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoekster zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van zijn gezinsleven met zijn partner.

Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoekster en zijn partner gerespecteerd te worden!"

en:

"Verzoekster kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de Minister van Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 3 en 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoekster dient terug te keren naar Roemenië en gedurende 3 jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden. Zij is immers EU-onderdaan.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verzoekster heeft verklaard reeds enige tijd een relatie te hebben met zijn partner. Uiteraard geeft dit geen automatisch recht op verblijf, verzoekster is zich hiervan bewust en beweert ook niets anders. Verzoekster is EU-onderdaan. Zij heeft de Roemeense nationaliteit. Zij had het voornemen haar aankomst in België te melden en haar verblijf hier ook in orde te brengen. Zij verloor echter haar identiteitspapieren. Zij trachtte zich te wenden tot de ambassade, doch de identiteitspapieren lieten op zich wachten. Zij kon tijdig niet meer het nodige doen, reden waarom zij in illegaal verblijf verkeert.

Verzoekster heeft echter een duurzame relatie. Zij woont samen met haar partner de heer L., P. (...) te S. (...). Haar partner heeft een onderneming in België, waardoor hij niet in de mogelijkheid is om steeds over en weer te reizen naar Roemenië. Indien verzoekster een reisverbod zou krijgen, dan kan zij haar partner niet meer zien. Dat dit uiteraard niet de bedoeling kan zijn en een zware schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Dit getuigt van een onzorgvuldig bestuur waarbij geen rekening wordt gehouden met alle gevaarsfactoren in het land van herkomst en de elementen en het geheel van elementen in dit dossier. Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoekster zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Eerst en vooral kan verzoekster geenszins terugkeren. Zij heeft geen enkel onderkomen in Roemenië. Zij verblijft intussen in België en heeft zich hier volledig geïntegreerd in de maatschappij. Zij heeft een partner waarmee zij samenwoont. Zij wensen samen een gezin te stichten. Verzoekster raakte zwanger van hun eerste kind, doch mocht na 12 weken zwangerschap helaas een miskraam krijgen. Het spreekt voor zich dat de redelijkheid (en tevens artikel 8 EVRM) vereist dat verzoekster in nabijheid van zijn gezin kan blijven en zijn partner kan bijstaan.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Men houdt evenmin rekening met de actuele toestand in Roemenië en het gevaar dat verzoekster loopt bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. Zij heeft er geen toekomst en kan niet terugkeren wegens een ernstige schending van artikel 3 EVRM.

Hieruit volgt dat deze beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht ernstig geschonden wordt. De motivering is niet pertinent en kan de beslissing niet rechtvaardigen, noch in rechte dragen.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v.. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Er wordt niets onderzocht i.v.m. artikel 3 van het EVRM. Er wordt hieromtrent enkel gemotiveerd als volgt:

"(...)"

Verwerende partij is zeer kort van stof wat betreft de schending van artikel 3 EVRM. Men heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar de actuele situatie in Roemenië en de mogelijkheid op mensonterende behandelingen en het gevaar van ernstige mensenrechtenschendingen.

Dat deze beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan afdoende motivering, de beslissing niet kan rechtvaardigen en dat ze verder absoluut niet pertinent is, Men heeft geen enkel belangrijk element in aanmerking genomen bij de beoordeling van het dossier van verzoekster. Er wordt niet de minste belangenafweging gemaakt.

Verzoekster en haar partner wensen hun relatie te bestendigen. Zij wensen in het huwelijk te treden. Verzoekster en haar partner wensen ook een gezin te stichten. Verzoekster heeft al een kind uit een vorige relatie. Het kind is ernstig ziek en kan niet behandeld worden in Roemenië. Verzoekster wenst dan ook het kind naar België over te brengen. Haar partner zal mee instaan om het kind op te voeden en te zorgen dat zij de nodige medische zorgen krijgt.

Verzoekster kan enkel vaststellen dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de werkelijke situatie van verzoekster!

Hierdoor is de motiveringsverplichting dan ook geschonden.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL, van elementen.

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel omtrent het inreisverbod

Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoekster alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende:

“Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld, Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.”

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 3 jaar zodanig groot zijn.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster en de actuele situatie in het land van herkomst.

Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing ernstig de motiveringsverplichting gezien zij niet afdoende verantwoordt waarom in casu een inreisverbod voor de maximale termijn van 3 jaar opgelegd wordt.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoekster. Verzoekster mag immers 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Verzoekster is EU-onderdaan. Zij heeft een relatie met een andere EU-onderdaan met legaal verblijf in België. Haar partner heeft een eigen onderneming in aannemingswerken in België. Hij kan niet zomaar zijn bedrijf achterlaten om verzoekster op te zoeken in Roemenië. Verzoekster kan onmogelijk een inreisverbod worden opgelegd, dit zou betekenen dat zij haar partner niet meer kan komen bezoeken indien zij terug dient te keren naar Roemenië.

Het bevel en inreisverbod handhaven maakt dat verzoekster sowieso verliezende en benadeelde partij is.

Men tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken en rekening te houden met alle elementen en het geheel ervan in dit dossier!

Verwerende partij weigert aldus rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Dat verwerende partij dit wel degelijk rekening diende rekening te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekster en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing en door dit niet te doen de beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Schending van de hoorplicht

Daarnaast werd verzoekster niet grondig gehoord over haar sociale situatie in België, alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekster in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoekster wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoekster vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekster de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RVV 202254).

Het niet horen van verzoekster heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing, zou hebben voor verzoekster en zijn gezinsleven.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoekster.

IV.2. Schending van artikel 3 EVRM

Indien verzoekster terug dient te keren naar Roemenië, zal artikel 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "(...)"

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en menonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Zij werd daardoor genoodzaakt zijn land van herkomst te verlaten. Verzoekster was dakloos en leefde op straat. Zij kreeg van niemand hulp. Zij had geen tewerkstelling. Zij kan bovendien niet bij het familielid intrekken die reeds instaat voor de zorg van haar dochter. Er is niet voldoende ruimte.

Men heeft geen onderzoek gedaan naar de actuele situatie van verzoekster. Er werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Hierdoor dringt een onderzoek naar zijn land van herkomst zich op.

Dat men een actueel onderzoek diende te voeren naar de situatie in het land van herkomst en dat men deze elementen wel degelijk in overweging had moeten nemen.

Dat de beslissing wel degelijk een schending inhoudt van artikel 3 EVRM!

IV.3. Schending van artikel 8 EVRM

Elementen van integratie — eerbiediging van privéleven

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner. Zij wonen reeds enige tijd en effectief samen. Verzoekster en haar partner wensen ook een gezin te stichten. Zij verwachtten hun eerste kindje, doch in februari 2025 liep het mis na 12 weken zwangerschap. Verzoekster kreeg een miskraam. Verzoekster heeft een kindje van 1,5 jaar in Roemenië. Verzoekster en haar partner wensen het kind naar België te laten overkomen. Het kind is ernstig ziek en heeft medische zorgen nodig. In Roemenië kan het kind niet de nodige behandeling krijgen. De partner van verzoekster wenst dan ook mee zorg voor het kind te dragen.

De partner van verzoekster heeft een eigen onderneming in aannemingswerken. Verzoekster kan in het bedrijf tewerkgesteld worden.

In dit dossier wordt geen enkele belangenafweging gemaakt hoewel de fair — balance toets onontbeerlijk is bij het nemen van een beslissing om het grondgebied te verlaten. Men dient een afweging te maken tussen de belangen van de vreemdeling en die van de overheid bij het nemen van een uitwijzingsbeslissing. Indien men vaststelt dat de voordelen voor de overheid gering zijn ten opzichte van het voordeel voor de vreemdeling, dan dient men zich te onthouden van het nemen van een beslissing om het grondgebied te verlaten.

Ook een toetsing aan de mensenrechten zoals vastgelegd in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is onontbeerlijk in onderhavig dossier. Met name artikel B EVRM dient grondig te worden onderzocht om na te gaan of deze bepaling niet geschonden wordt!

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende: (...)

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu dient te worden opgemerkt dat verwerende partij heeft nagelaten de stabiele en duurzame relatie die tussen verzoekster en haar partner bestaat te onderzoeken en hieraan het nodige belang te hechten.

Het staat ontegensprekelijk vast dat verzoekster samen met zijn partner een gezin vormt in de zin van artikel 8 EVRM. De motivering van verwerende partij waarbij men stelt dat de wettelijke samenwoning een

contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven mist elke feitelijke grondslag en getuigt van een ernstig gebrek aan onderzoek in dit dossier.

Het essentiële bestanddeel van het gezinsleven, is het recht om samen te wonen zodat familierelaties zich normaal kunnen ontwikkelen en zodat familieleden in elkaars gezelschap kunnen leven."

Bijgevolg is de vraag of er wel of geen "gezinsleven" bestaat in wezen een vraag die feitelijk afhankelijk is van het werkelijke bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Men dient daarom de facto familiebanden te bekijken conform de rechtspraak van het EHRM. Volgende feitelijke elementen vormen bij die beoordeling belangrijke toetsstenen:

- Wonen de betrokkenen samen? Zelfs bij ontstentenis van enige wettelijke erkenning van het gezinsleven;

- De lengte van de relatie;

Uit de bestreden beslissing kan enkel worden afgeleid dat met geen van de belangrijke toetsstenen van artikel 8 EVRM rekening werd gehouden alvorens een beslissing te nemen. De genomen beslissing schendt manifest artikel 8 van het EVRM!

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen, maar dat dit in onderhavig dossier geenszins gebeurd is.

Dat de partner van verzoekster een goed inkomen heeft en goed voor haar kan zorgen. Hij heeft een eigen onderneming in aannemingswerken. Verzoekster kan bovendien, nadat zij legaal verblijf heeft verkregen, werken in zijn onderneming.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoekster zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van zijn gezinsleven met zijn partner.

Het recht op een gezinsleven van verzoekster en haar partner gerespecteerd te worden!"

3.2. De twee door de verzoekende partij aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.3. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar de verzoekende partij zich in het besluit wenst te beroepen op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat een uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissingen dit beginsel zouden schenden volledig ontbreekt.

Dit onderdeel van de middelen is derhalve onontvankelijk.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissingen genomen zijn.

In casu geeft zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan deze beslissingen zijn genomen, zoals blijkt uit de motieven, weergegeven onder punt 1.1. respectievelijk 1.2.

De motieven van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen rekening houdt met de actuele toestand in Roemenië en de risico's die zij loopt bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, dat zij er geen

toekomst heeft en niet kan terugkeren wegens een ernstige schending van artikel 3 van het EVRM en dat hieruit volgt dat deze beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd.

In de bestreden beslissingen wordt in het licht van artikel 3 van het EVRM gemotiveerd als volgt:

“Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378).

Zij verklaarde geen medische problemen te hebben die haar belemmeren om te reizen en/of terug te keren naar Roemenië.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Roemenië een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.”

Uit hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.9. zal blijken dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij niet kan terugkeren naar Roemenië wegens een (ernstige) schending van artikel 3 van het EVRM. Zij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde elementen betreffende de actuele toestand in Roemenië en de (vermeende) risico's die zij zou lopen bij een terugkeer naar haar land van herkomst, ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen en/of hierover ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel en het bestreden inreisverbod inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. De verzoekende partij stelt dat zij een EU-onderdaan is, dat zij haar verblijf in België in orde trachtte te brengen, dat haar identiteitskaart echter werd gestolen waardoor zij het nodige niet kon doen, dat zij zich tot de ambassade van het land van herkomst heeft gewend, doch niet tijdig een identiteitskaart mocht bekomen. Zij betoogt verder dat zij het voornemen had haar aankomst in België te melden en haar verblijf hier ook in orde te brengen, dat zij echter haar identiteitspapieren verloor, dat zij zich trachtte te wenden tot de ambassade, doch dat de identiteitspapieren op zich lieten wachten, dat zij niet meer tijdig het nodige kon doen, reden waarom zij in illegaal verblijf verkeert.

De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij zich met haar betoog beperkt tot loutere beweringen, die geenszins worden onderbouwd met stukken.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij met het voorgaande geen rekening heeft gehouden, kan zij niet worden gevolgd. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt wel degelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de verklaring van de verzoekende partij dat zij een EU-onderdaan is. In het bestreden bevel wordt immers gesteld: *“Mevrouw beweert onderdane te zijn van Roemenië, maar legt geen documenten voor. Wanneer zij bewijzen bijbrengt dat zij onderdane van Roemenië is, zal zij enkel het Belgische grondgebied moeten verlaten.”* Voorts wordt in het bestreden inreisverbod gemotiveerd: *“Mevrouw beweert onderdane te zijn van Roemenië maar is niet in het bezit van documenten. Wanneer zij bewijzen bijbrengt zal dit inreisverbod zich enkel beperken tot België.”*

Door nogmaals te herhalen dat zij een EU-onderdaan is en toe te lichten waarom zij de nodige identiteitsdocumenten in dit verband niet kon/kan voorleggen, toont de verzoekende partij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissingen foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.7. De Raad merkt op dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet betwist, minstens niet weerlegt, dat haar op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven, daar zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en zij tevens door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Zij betwist evenmin dat haar op grond van de artikelen 74/11, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek kon worden toegestaan, daar er in haar hoofde een risico op onderduiken bestaat en zij tevens een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De verzoekende partij betwist ook niet dat haar op grond van artikel 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod kon worden opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

3.8. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt verder onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.9. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen rekening houdt met de actuele toestand in Roemenië en de risico's die/het gevaar dat zij loopt bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, dat zij er geen toekomst heeft en niet kan terugkeren wegens een ernstige schending van artikel 3 van het EVRM, dat het inreisverbod niet op een degelijke wijze is gemotiveerd, de motivering niet pertinent is en de beslissing niet kan rechtvaardigen, noch in rechte dragen, dat er niets wordt onderzocht in verband met artikel 3 van het EVRM, dat de verwerende partij zeer kort van stof is wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM, dat de verwerende partij geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar de actuele situatie in Roemenië en de mogelijkheid op mensonterende behandelingen en het gevaar van ernstige mensenrechtenschendingen, dat deze beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan afdoende motivering die de beslissing kan rechtvaardigen en dat ze verder absoluut niet pertinent is, dat indien zij dient terug te keren naar Roemenië, artikel 3 van het EVRM geschonden zal worden, dat zij schrik heeft dat zij slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of dat er sprake zal zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, dat zij daardoor genoodzaakt werd haar land van herkomst te verlaten gezien zij daar geen toekomst meer had, dat zij op de straat verbleef en geen eigen woning noch een tewerkstelling had, dat zij dakloos was, dat zij van niemand hulp kreeg, dat zij niet werd geholpen en op straat leefde, dat zij bovendien niet bij het familielid kan intrekken dat reeds instaat voor de zorg van haar dochter, dat er niet voldoende ruimte is, dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan naar haar actuele situatie, dat er een bevel werd afgeleverd, waardoor een onderzoek naar haar land van herkomst zich opdringt, dat de verwerende partij een actueel onderzoek diende te voeren naar de situatie in het land van herkomst en dat zij deze elementen wel degelijk in overweging had moeten nemen.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Betreffende artikel 3 van het EVRM wordt in de bestreden beslissingen gemotiveerd als volgt:

“Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378).

Zij verklaarde geen medische problemen te hebben die haar belemmeren om te reizen en/of terug te keren naar Roemenië.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Roemenië een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een onderzoek heeft verricht naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Roemenië, doch heeft geoordeeld dat het administratief dossier geen elementen bevat die op een schending zouden kunnen wijzen.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Vooreerst wijst de Raad erop dat waar de verzoekende partij betoogt dat zij geen toekomst heeft in Roemenië, dat indien zij dient terug te keren naar Roemenië, zij schrik heeft dat zij slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of dat er sprake zal zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, dat zij daardoor genoodzaakt werd haar land van herkomst te verlaten gezien zij daar geen toekomst meer had, dat zij op de straat verbleef en geen eigen woning noch een tewerkstelling had, dat zij dakloos was, dat zij van niemand hulp kreeg, dat zij niet werd geholpen en op straat leefde en dat zij bovendien niet bij het familielid kan intrekken dat reeds instaat voor de zorg van haar dochter, dat er niet voldoende ruimte is, zij zich beperkt tot loutere beweringen, die zij geenszins aannemelijk maakt.

De verzoekende partij verliest uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in Roemenië te staven. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er redenen waren met betrekking tot de *“actuele situatie in Roemenië”* of de *“gevaarsfactoren”* aldaar, die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissingen, die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissingen aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot een meer uitgebreide motivering.

Zij kan dan ook in dit licht niet dienstig betogen dat de verwerende partij geen enkel belangrijk element in aanmerking heeft genomen bij de beoordeling van haar dossier en dat er niet de minste belangenafweging werd gemaakt.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissingen foutief zijn, of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werden genomen, noch dat de bestreden beslissingen strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.10. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij geenszins kan terugkeren, dat zij geen enkel onderkomen meer heeft in Roemenië, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Door enkel te stellen dat zij reeds enige tijd in België verblijft en zich hier volledig probeert te integreren in de maatschappij, toont zij niet aan dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Roemenië of dat zij aldaar geen onderkomen zou hebben of zou kunnen verkrijgen.

3.11. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.12. De verzoekende partij wijst op een gezinsleven in België met haar partner, de heer P.L.

3.13. Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

3.14. In de bestreden beslissingen wordt over het aangevoerde familie- en gezinsleven van de verzoekende partij met de heer P.L. gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw verklaarde een duurzame relatie te hebben met een Roemeense onderdaan. Ze geeft aan dat hij op een adres woont te Roemenië. Het is dus aannemelijk dat zij geen duurzame relatie onderhoudt op het Belgische grondgebied.”

Deze motieven vinden steun in de *“Vragenlijst recht om gehoord te worden”* van 7 februari 2025, waarnaar in de bestreden beslissingen wordt verwezen en die zich in het administratief dossier bevindt (stukken 22 en 23). Immers gaf de verzoekende partij in deze vragenlijst aan dat zij een relatie heeft met de heer P.G.L. Gevraagd naar zijn adres, vermeldde de verzoekende partij een adres in Roemenië.

3.15. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij een relatie heeft met de heer P.L., dat de heer L. legaal in België verblijft en eveneens EU-onderdaan is, dat zij thans bij haar partner in S. verblijft, dat zij en haar partner reeds enige tijd en effectief samenwonen en dat de verwerende partij hiervan op de hoogte is, daar zij dit gemeld heeft, dat zij heeft gemeld dat zij een partner heeft waarmee zij samenwoont, kan de Raad slechts vaststellen dat uit voornoemde vragenlijst noch uit enig ander stuk in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voornoemde samenwoont met de heer P.L. in S. aan de verwerende partij gemeld heeft. De verzoekende partij laat ter gelegenheid van haar verzoekschrift na enig stavingstuk van deze melding voor te leggen en beperkt zich aldus tot een loutere bewering. Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij eveneens in gebreke blijft te staven dat haar partner op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen in België verbleef en dat zij op dat ogenblik effectief samenwoonden. Zij beperkt zich ook in dit verband tot loutere beweringen. Bovendien merkt de Raad op dat uit het louter (vermeende) samenwonen van de verzoekende partij met haar (vermeende) partner geen voldoende hechte en effectief beleefde banden afgeleid kunnen worden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich verder beperkt tot de loutere beweringen dat zij een stabiele en duurzame relatie met haar partner onderhoudt, dat zij haar relatie met de heer L. wenst te bestendigen en met hem wenst te huwen, dat zij samenwonen en een gezin wensen te stichten, dat haar partner ook mee wenst te zorgen voor haar kind, dat zij wel degelijk samenwoont met haar partner, dat haar partner een goed inkomen heeft en goed voor haar kan zorgen, dat haar partner een eigen onderneming in aannemingswerken heeft, dat wanneer zij legaal verblijf in België zou krijgen, zij ook de mogelijkheid krijgt aangeboden om een tewerkstelling te krijgen binnen de onderneming van haar partner en dat zij reeds enige tijd een relatie heeft met haar partner, doch hiervan geen stavingstukken voorlegt. Dergelijke elementen blijken ook niet uit het administratief dossier. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar (vermeende) partner.

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een aantal foto's van zichzelf samen met een man. Zij licht niet toe wie deze man is. Zelfs indien zou worden aangenomen dat deze man haar vermeende partner P.L. is, hetgeen *in casu* geenszins wordt aangetoond, toont de verzoekende partij door middel van deze foto's nog niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen hen. Voorts stelt de verzoekende partij dat zij zwanger raakte doch begin februari haar kindje na twaalf weken zwangerschap verloor, dat er sprake was van een miskraam, wat steun vindt in het medisch verslag van 2 februari 2025, dat zij bij haar verzoekschrift voegt. De Raad kan slechts vaststellen dat dit stuk, dat uitsluitend betrekking heeft op de medische voorgeschiedenis van de verzoekende partij en haar actuele medische situatie ten gevolge van de miskraam, niet aantoont dat er sprake was van een zwangerschap van een gemeenschappelijk kind, noch dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar (vermeende) partner.

De verzoekende partij stelt weliswaar dat het ontegensprekelijk vaststaat dat zij samen met haar partner een gezin vormt in de zin van artikel 8 van het EVRM, maar maakt dit, mede gelet op het voorgaande, geenszins concreet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij stelt dat de motivering van de verwerende partij, waarbij die laatste stelt dat de wettelijke samenwoont een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, elke feitelijke grondslag mist en getuigt van een ernstig gebrek aan onderzoek in dit dossier, kan de Raad slechts vaststellen dat hij dit motief geenszins in de bestreden beslissingen kan lezen. Voornoemd betoog is dan ook niet ernstig.

Het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar (vermeende) partner, de heer P.L., in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Gezien de verzoekende partij geenszins aantoont dat er sprake is van duurzame banden met haar partner, en dit ook niet blijkt uit het administratief dossier, maakt zij evenmin een privéleven gebaseerd op deze relatie aannemelijk. De verzoekende partij wijst voorts op haar sociale situatie in België, de elementen van integratie en de eerbieding van haar privéleven en stelt dat zij intussen in België verblijft en zich hier volledig geïntegreerd heeft in de maatschappij, doch laat na haar sociale situatie, integratie en privéleven concreet toe te lichten zodat zij het bestaan van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM geenszins concreet aannemelijk maakt.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar (vermeende) partner, de heer P.L., of van een beschermingswaardig privéleven, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, diende de verwerende partij de elementen betreffende het familie-, gezins- en privéleven niet in rekening te nemen en hieromtrent niet te motiveren, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan, en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar betoog waar zij laat uitschijnen dat de vraag dient gesteld te worden of er wel of geen gezinsleven is, dat er bij deze beoordeling belangrijke toetsstenen zijn (of de betrokkenen samenwonen en de lengte van de relatie) en waar zij stelt dat uit de bestreden beslissing enkel kan worden afgeleid dat met geen van deze toetsstenen rekening werd gehouden. Bovendien stelt de Raad vast dat de verwerende partij wel degelijk de duurzaamheid van de relatie en het al dan niet samenwonen in overweging heeft genomen, doch heeft vastgesteld *“Ze geeft aan dat hij op een adres woont te Roemenië. Het is dus aannemelijk dat zij geen duurzame relatie onderhoudt op het Belgische grondgebied.”* De verzoekende partij toont niet aan dat haar dossier niet grondig werd onderzocht voor het nemen van de bestreden beslissing. Gezien de verwerende partij in de bestreden beslissingen vaststelde dat er van een duurzame relatie op het Belgische grondgebied geen sprake is, en de verzoekende partij dit aldus ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aantoont, kan de verzoekende partij niet gevolgd worden dat de verwerende partij nagelaten heeft het nodige belang te hechten aan de relatie met haar vermeende partner.

Ook het betoog van de verzoekende partij dat haar partner een eigen onderneming in aannemingswerken in België heeft en dan ook niet in de mogelijkheid is om zomaar met haar terug te reizen naar Roemenië om aldaar hun relatie verder te zetten of om steeds over en weer te reizen naar Roemenië, dat zij een inreisverbod mocht ontvangen waardoor zij de komende jaren ook niet terug zou kunnen keren naar België om tijd door te brengen met haar partner, dat het zeer onredelijk is om haar gezinsleven naast zich neer te leggen, dat het voor zich spreekt dat de redelijkheid en tevens artikel 8 van het EVRM vereist dat zij in nabijheid van haar gezin kan blijven en haar partner kan bijstaan, dat er geen afweging wordt gemaakt van de gevolgen die deze beslissingen zouden hebben voor haar en haar gezinsleven, dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat zij een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met haar partner, dat in dit dossier geen enkele belangenafweging wordt gemaakt hoewel de fair balance-toets onontbeerlijk is bij het nemen van een beslissing om het grondgebied te verlaten, dat men een afweging dient te maken tussen de belangen van de vreemdeling en die van de overheid bij het nemen van een uitwijzingsbeslissing, dat indien men vaststelt dat de voordelen voor de overheid gering zijn ten opzichte van het voordeel voor de vreemdeling, men zich dan dient te onthouden van het nemen van een beslissing om het grondgebied te verlaten, dat het essentiële bestanddeel van het gezinsleven het recht is om samen te wonen zodat familierelaties zich normaal kunnen ontwikkelen en zodat familieleden in elkaars gezelschap kunnen leven, dat een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen maar dat dit in onderhavig dossier geenszins gebeurd is, dat een terugkeer naar het land van herkomst voor haar zware gevolgen met zich zou meebrengen, voornamelijk op basis van haar gezinsleven met haar partner, dat bijgevolg het recht op een gezinsleven van haar en haar partner gerespecteerd dient te worden, dat indien zij een reisverbod zou krijgen, zij haar partner niet meer kan zien, dat dit uiteraard niet de bedoeling kan zijn, dat haar partner een eigen onderneming in aannemingswerken in België heeft, dat hij niet zomaar zijn bedrijf kan achterlaten om haar op te zoeken in Roemenië, dat haar onmogelijk een inreisverbod kan worden opgelegd, dat dit zou betekenen dat zij haar partner niet meer kan komen bezoeken indien zij terug dient te keren naar Roemenië, is, gelet op de vaststelling dat het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen haar en haar (vermeende) partner in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt en aldus niet over diende en dient te worden gegaan tot een belangenafweging, niet dienstig.

3.16. De verzoekende partij stelt dat artikel 8, tweede lid van het EVRM vereist dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving, dat er dus sprake moet zijn van een 'pressing social need', dat er, integendeel tot wat de verwerende partij stelt, geen sprake is van een 'pressing social need', dat om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan er een belangenafweging en proportionaliteitstoets moet plaatsvinden, dat er verder, om te bepalen of de inmenging

gerechtvaardigd is, een belangenafweging moet plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, dat indien men hier een belangenafweging maakt, men tot de vaststelling kan komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen. Nog daargelaten de vaststelling dat uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij noch de Raad diende en dient over te gaan tot een belangenafweging, stelt de Raad ook vast dat het *in casu* geen situatie van weigering van voortgezet verblijf betreft. Het gaat in onderhavig geval immers over een situatie van eerste toelating. In een dergelijk geval is een verwijzing naar artikel 8, tweede lid van het EVRM niet dienstig.

3.17. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.18. De verzoekende partij stelt dat zij uit een vorige relatie een kind heeft in Roemenië dat bij een familielid verblijft, dat het kind ernstig ziek is en medische zorgen nodig heeft, dat het kind in Roemenië niet behandeld kan worden, dat zij dan ook wenst het kind naar België over te brengen, dat zij wenst dat het kind bij haar en de heer L. komt wonen zodat het hier medische zorgen kan bekomen, dat haar partner mee zal instaan om te zorgen dat het kind de nodige medische zorgen krijgt en dat de verwerende partij met dit alles geen rekening heeft gehouden.

De Raad merkt op dat uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij hiermee wel degelijk rekening heeft gehouden. Er wordt in de bestreden beslissingen immers concreet gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw wil haar kind van 1,5 jaar oud naar België halen om hem hier te laten behandelen voor een ziekte die in Roemenië niet behandeld kan worden. Het is onduidelijk wie haar kind is en waar/bij wie het kind momenteel verblijft. Mevrouw brengt echter geen documenten bij die deze verklaring bewijzen. Mevrouw beweert op het moment van het invullen van haar vragenlijst “hoorrecht” reeds een halfjaar in België te verblijven. Maar uit niets blijkt dat zij getracht heeft haar verblijfssituatie (of die van haar minderjarig kind) in regel te stellen. Ook bevat het administratief dossier van betrokkene geen verdere informatie over het kind. Deze beslissing belemmert niet dat mevrouw namens haar minderjarig kind een procedure start op basis van zijn/haar medische problematieken. Mevrouw dient uiteraard haar verklaringen te bewijzen.”

Door nogmaals te herhalen dat zij een kind heeft in Roemenië dat bij een familielid verblijft, dat het kind ernstig ziek is en medische zorgen nodig heeft, dat het kind in Roemenië niet behandeld kan worden en dat zij dan ook wenst dat het kind bij haar en de heer L. komt wonen zodat het hier medische zorgen kan bekomen, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven. Zij toont niet aan dat deze motieven *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.19. De verzoekende partij betoogt in het tweede middel nog, specifiek met betrekking tot het inreisverbod van drie jaar, dat de motivering onvoldoende is, dat het duidelijk mag zijn dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De verzoekende partij wijst er op dat reeds verschillende arresten van de Raad werden uitgesproken waaruit duidelijk blijkt dat de verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen van het dossier alvorens een inreisverbod op te leggen, dat de motivering van arrest nr. 92 111 van de Raad van 27 november 2012 van toepassing is op huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod voor drie jaar zodanig groot zijn, dat uit de bestreden motivering duidelijk blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar specifieke situatie en de actuele situatie in het land van herkomst, dat de verwerende partij niet afdoende verantwoord waarom *in casu* een inreisverbod voor de maximale termijn van drie jaar wordt opgelegd, dat er geen afweging wordt gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod voor haar zouden hebben, dat zij immers drie jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, dat zij een EU-onderdaan is en een relatie heeft met een andere EU-onderdaan met legaal verblijf in België, dat haar partner een eigen onderneming in aannemingswerken in België heeft, dat hij niet zomaar zijn bedrijf kan achterlaten om haar op te zoeken in Roemenië, dat haar onmogelijk een inreisverbod kan worden opgelegd, dat dit zou betekenen dat zij haar partner niet meer kan komen bezoeken indien zij terug dient te keren naar Roemenië.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”

In de tweede bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar om volgende redenen:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Mevr. C. (...) heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot wanbedrijf; bendevoorming-deelname en gewone diefstal. Feiten waarvoor zij op 11.06.2025 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 1 jaar en 5 maanden behalve de voorhechtenis.

Uit het aanhoudingsmandaat blijken ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van betrokkene, gelet op onder meer de vaststellingen van de verbalisanten, camerabeelden van de winkels, ANPR-onderzoek, de aangetroffen gestolen goederen in het voertuig van betrokkene, de verklaring van L. (...) die de feiten betekent en (deels) haar eigen verklaring. Er zijn ernstige aanwijzingen dat betrokkene samen met drie kompanen betrokken was bij winkeldiefstallen waarbij de modus operandi er telkens in bestaat dat één van hen de winkel betreedt met een winkelkar en deze vollaadt, terwijl anderen zich vervolgens naar de poortjes van de ingang van de winkel begeven zodat deze opengaan en de persoon in de winkel via deze ingang de winkel kan verlaten met een volle winkelkar.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Op 07.02.2025 vulde mevrouw C. (...) haar vragenlijst in het kader van het "hoorrecht" in. Ze verklaarde sinds 6 maanden in België te verblijven. Ze verklaarde via Hongarije, Oostenrijk naar België te zijn gereisd. Ze kwam naar België om documenten te verkrijgen om haar ziek kind van 1,5 jaar oud naar België te kunnen brengen voor een behandeling.

Ze verklaarde geen minderjarige kinderen te hebben in België. Mevrouw verklaarde een duurzame relatie te hebben met een Roemeense onderdaan. Ze geeft aan dat hij op een adres woont te Roemenië. Het is dus aannemelijk dat zij geen duurzame relatie onderhoudt op het Belgische grondgebied.

Wel zou ze familie hebben in België. Mevrouw deelt een naam en een adres. Het is onduidelijk wat de graad van verwantschap is. Hoe dan ook, artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn familielid. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar familielid.

Mevrouw wenst zich bij dit familielid te domicilieren. Het hebben van een adres geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Mevrouw wil haar kind van 1,5 jaar oud naar België halen om hem hier te laten behandelen voor een ziekte die in Roemenië niet behandeld kan worden. Het is onduidelijk wie haar kind is en waar/bij wie het kind momenteel verblijft. Mevrouw brengt echter geen documenten bij die deze verklaring bewijzen. Mevrouw beweert op het moment van het invullen van haar vragenlijst "hoorrecht" reeds een halfjaar in België te verblijven. Maar uit niets blijkt dat zij getracht heeft haar verblijfssituatie (of die van haar minderjarig kind) in regel te stellen. Ook bevat het administratief dossier van betrokkene geen verdere informatie over het kind. Deze beslissing belemmert niet dat mevrouw namens haar minderjarig kind een procedure start op basis van zijn/haar medische problematieken. Mevrouw dient uiteraard haar verklaringen te bewijzen.

Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378).

Zij verklaarde geen medische problemen te hebben die haar belemmeren om te reizen en/of terug te keren naar Roemenië.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Roemenië een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar geval. De verzoekende partij maakt, mede gelet op wat volgt, niet aannemelijk met welke specifieke omstandigheden eigen aan haar geval de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de tweede bestreden beslissing.

De verzoekende stelt dat de verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen van het dossier alvorens een inreisverbod op te leggen, dat er geen rekening werd gehouden met haar specifieke situatie en de actuele situatie in het land van herkomst, dat er geen afweging wordt gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod voor haar zouden hebben, dat zij een EU-onderdaan is en een relatie heeft met een andere EU-onderdaan met legaal verblijf in België, dat haar partner een eigen onderneming in aannemingswerken in België heeft, dat hij niet zomaar zijn bedrijf kan achterlaten om haar op te zoeken in Roemenië, dat haar onmogelijk een inreisverbod kan worden opgelegd, dat dit zou betekenen dat zij haar partner niet meer kan komen bezoeken indien zij terug dient te keren naar Roemenië.

Voor wat betreft de actuele situatie in het land van herkomst, volstaat het om te verwijzen naar hetgeen hierover uiteengezet wordt in punt 3.9, waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde relevante elementen betreffende de actuele situatie in het land van herkomst geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de tweede bestreden beslissing. Betreffende het aangevoerde familie- en gezinsleven van de verzoekende partij met haar (vermeende) partner, wijst de Raad op hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.15. en waaruit blijkt dat de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt zodat hiermee geen rekening diende te worden gehouden en hierover niet gemotiveerd diende te worden. De Raad merkt in dit verband ook op dat de verzoekende partij zich tevens beperkt tot de loutere bewering dat zij een relatie heeft met een andere EU-onderdaan met legaal verblijf in België, dat haar partner een eigen onderneming in aannemingswerken in België heeft en dat hij niet zomaar zijn bedrijf kan achterlaten om haar op te zoeken in Roemenië. Voorts verduidelijkt de verzoekende partij niet met welke andere elementen betreffende haar "specifieke situatie" de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het nemen van het inreisverbod voor de duur van drie jaar. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij bij het opleggen van de tweede bestreden beslissing met bepaalde relevante elementen of gevolgen die dit inreisverbod voor haar zouden hebben ten onrechte geen rekening heeft gehouden of hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij in dit verband nog verwijst naar arrest nr. 92 111 van de Raad van 27 november 2012, moet erop gewezen worden dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Bovendien verzuimt de verzoekende partij om aan te tonen dat de situatie van de persoon op wie het door haar genoemde arrest betrekking heeft dermate gelijkaardig is met haar geval dat eenzelfde uitspraak zich zou opdringen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij niet afdoende verantwoord waarom *in casu* een inreisverbod voor de maximale termijn van drie jaar wordt opgelegd. De Raad herhaalt dat betreffende de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan poging tot wanbedrijf; bendevorming-deelname en gewone diefstal, feiten waarvoor zij op 11 juni 2025 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van één jaar en vijf maanden behalve de voorhechtenis, dat uit het aanhoudingsmandaat ernstige aanwijzingen van schuld blijken in hoofde van de verzoekende partij, gelet op onder meer de vaststellingen van de verbalisanten, camerabeelden van de winkels, ANPR-onderzoek, de aangetroffen gestolen goederen in haar voertuig, de verklaring van L. die de feiten bekent en (deels) haar eigen verklaring, dat er ernstige aanwijzingen zijn dat zij samen met drie kompanen betrokken was bij winkeldiefstallen waarbij de *modus operandi* er telkens in bestaat dat één van hen de winkel betreedt met een winkelkar en deze vollaadt, terwijl anderen zich vervolgens naar de poortjes van de ingang van de winkel begeven zodat deze opengaan en de persoon in de winkel via deze ingang de winkel kan verlaten met een volle winkelkar, dat gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat zij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Uit de motivering van de tweede bestreden beslissing blijken aldus de redenen waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd waarbij gewezen wordt op elementen die het dossier van de verzoekende partij kenmerken. Voorts blijkt ook duidelijk dat werd onderzocht of er wat de verzoekende partij betreft omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dat dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt in de tweede bestreden beslissing weerslag gegeven van het onderzoek in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Doorheen haar betoog stipt de verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ertoe gehouden is alle en het geheel van de elementen in rekening te brengen, doch gelet op al hetgeen *supra* reeds werd uiteengezet blijkt niet – en de verzoekende partij toont verder ook niet aan – welk concreet element door de gemachtigde ten onrechte niet in rekening zou zijn genomen. Gelet op het voorgaande, toont zij niet aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening heeft gehouden met “*de specifieke situatie, het volledig dossier (...) en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen*”.

Een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.20. De verzoekende partij wijst tot slot nog op de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en betoogt dat zij niet grondig werd gehoord over haar sociale situatie in België alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, dat de verwerende partij haar de mogelijkheid diende te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten, dat de verwerende partij haar bovendien vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en haar de kans diende te bieden om hierop te reageren. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar arrest nr. 184 616 van de Raad. Zij stelt dat haar niet horen een bepalende invloed heeft gehad op de strekking van de bestreden beslissingen, dat er geen rekening werd gehouden met haar specifieke situatie.

De Raad benadrukt dat de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het vervullen van de hoorplicht heeft hoe dan ook slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien zij bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissingen. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kunnen leiden.

De verzoekende partij ontkent niet dat zij gehoord werd, voorafgaand het nemen van de bestreden beslissingen, op 7 februari 2025 via een vragenlijst ‘hoorrecht’. Zij meent echter dat haar de mogelijkheid diende geboden te worden haar standpunt te geven over een bevel nadat zij in kennis werd gesteld van het feit dat het nemen van een bevel overwogen werd, zodat zij de kans kreeg om hierop te reageren en op een adequate manier haar standpunt duidelijk te maken.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoont dat, als zij voorafgaand het horen in kennis gesteld was geweest van het voornemen om het bestreden bevel (en het bestreden inreisverbod) te nemen, zij relevante elementen had kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op het al dan niet nemen van de bestreden beslissingen. Zij wijst weliswaar op haar sociaal leven in België alsook op het feit dat geen afweging wordt gemaakt van de gevolgen die de beslissingen zouden hebben voor haar en haar gezinsleven, maar uit de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet dat zij het bestaan van een beschermingswaardig familie-, gezins- en/of privéleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk heeft gemaakt, zodat de verwerende partij niet gehouden was hiermee rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Waar de verzoekende partij nogmaals wijst op haar “specifieke situatie”, merkt de Raad op dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij bepaalde relevante elementen ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten bij het nemen van de bestreden beslissingen. Zij toont dan ook niet aan dat de door haar in het verzoekschrift aangehaalde elementen van aard zijn dat ze een invloed hebben op het nemen van de bestreden beslissingen. Zij toont aldus niet aan dat, had zij gehoord geweest over voornoemde elementen, de besluitvorming *in casu* een andere afloop had kunnen hebben of de motivering van de bestreden beslissingen verschillend zou zijn geweest.

Waar de verzoekende partij in dit verband nog verwijst naar een arrest van de Raad, moet er nogmaals op gewezen worden dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Bovendien verzuimt de verzoekende partij om aan te tonen dat de situatie van de persoon op wie het door haar

genoemde arrest betrekking heeft dermate gelijkaardig is met haar geval dat eenzelfde uitspraak zich zou opdringen.

De verzoekende partij toont in de gestelde omstandigheden niet aan dat het gevoerde onderzoek naar haar situatie niet grondig of zorgvuldig genoeg werd gevoerd en dat, mocht dat wel het geval zijn geweest, dit het besluitvormingsproces in een andere richting had kunnen sturen.

Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt evenmin.

3.21. De verzoekende partij maakt, gelet op voorgaande vaststellingen, niet aannemelijk dat geen rekening werd gehouden met haar specifieke, werkelijke en/of actuele situatie en met alle elementen van het dossier en het geheel van de elementen in dit dossier. Zij toont niet aan met welke elementen, afzonderlijk of in hun geheel beschouwd, die van invloed konden zijn op het nemen van de bestreden beslissingen, de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden.

De verzoekende partij betoogt nog dat er geen afweging wordt gemaakt van de gevolgen die de bestreden beslissingen zouden hebben voor haar indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst, maar toont geenszins aan, gelet op voorgaande vaststellingen, dat er elementen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan en waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.22. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de *“verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens (haar) aanvraag (...) niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot (haar) (...) besluit is gekomen”* of dat de bestreden beslissingen getuigen van een ernstig gebrek aan afdoende motivering die de beslissingen niet kunnen rechtvaardigen, noch in rechte dragen en tevens niet pertinent is. Zij toont niet aan dat haar dossier *“zonder de nodige zorgvuldigheid”* werd behandeld.

Door louter te stellen dat het bestreden bevel en het bestreden inreisverbod maakt dat zij sowieso verliezende en benadeelde partij is, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij de thans bestreden beslissingen op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft genomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.23. De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend vijftieng door:

N. VERMANDER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER